

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 36: Forslag til lov om ændring af lov om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien, retsplejeloven og straffeloven. (Revision af psykiatriloven m.v.).

Af justitsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 27/3 98. Første behandling 2/4 98.
Betænkning 11/6 98. Anden behandling 16/6 98.
Tillægsbetænkning 18/6 98).

Der var stillet 1 ændringsforslag i tillægsbetænkningen. Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslaget forkastedes, idet 32 stemte for, 74 imod.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling**Peter Duetoft (CD):**

Psykiatriloven er en patientlov. Den er til for at beskytte nogle mennesker i en meget vanskelig situation. Det er en kendsgerning, at efter at psykiatriloven blev vedtaget i 1989, har der været et stigende antal fikseringer i Danmark, et stigende antal gange, man har brugt tvang mod sindslidende.

Det kan undre mig lidt, at Sundhedsstyrelsen i dag i Ekstra Bladet kan meddele, at man ikke har nogle sikre tal for den stigning. Mig bekendt ligger der faktisk ganske mange undersøgelser om det, men det må vi jo nok grave lidt i, det, at Sundhedsstyrelsen ikke ved, hvad der foregår.

Men det spørgsmål, der selvfølgelig må rejses, er: Er den lov, der ligger nu, bedre? Er den bedre end den lov, der blev vedtaget i 1989?

Jensen er indlagt på en lukket afdeling. Han har behov for ro, men han ligger på en fire-sengsstue. Han har ikke fået frisk luft i tre dage, og når han vil have lidt afveksling, så vandrer han op og ned ad den trøstesløse gang med en cigaret i hånden. Og når han gerne vil bruge de gode værksteder, der er lavet på hospitalet, får han at vide, at det kan desværre ikke lade sig gøre, for vi har ikke et antal ansatte i forhold til de normeringer, der er. Så desværre kan det ikke lade sig gøre at udnytte de tilbud, der er, eller komme ud i frisk luft.

Jeg vil godt spørge ministeren: Er der nogen som helst garanti for i den lov, der nu går igennem, at han kommer i en anden situation? Løser loven dette problem, hr. minister?

Olsen har ligget på en lukket afdeling i nogle måneder. Han har det bedre, han skal hjem, men kommunen har hverken et bofællesskab eller en støtte- og kontaktpersonordning, og derfor kommer Olsen så hjem til sin etværelses lejlighed. Efter nogen tid kan han ikke rigtig holde det ud, og fordi han sidder og er desperat i sin isolation, vænner han sig til at gå ud på altanen og hyle som en ulv. For når han er så heldig, at naboerne ikke kan holde det ud mere, bliver han tvangsindlagt, og så får han jo et tilbud.

Er der nogen garanti for, hr. minister, at man med denne lov kommer sådan en situation til livs?

Nielsen er bramfri og uforskammet, og det bliver man træt af på afdelingen. Derfor siger man, at han ikke får lov til at gå ud, eller at han ikke må få lov til at tale i telefon, hvis han ikke opfører sig ordentligt.

Jeg vil godt spørge ministeren: Er der noget som helst i denne lov, der garanterer, at Nielsen ikke kommer i den situation?

Hansen er blevet voldsom, fordi han har ligget på en flersengsstue i flere måneder, og derfor skal han i bælte, men det er der altså også tre andre, der skal, fordi der er så dårlige fysiske forhold, og derfor må Hansen ligge på et rungende koldt badeværelse, mens han råber, for ellers kan vagten nemlig ikke tilse de fire patienter, som vagten skal tilse på én gang.

Er der noget i denne lov overhovedet, hr. minister, der er en garanti mod sådan en situation?

Sørensen er vanskelig, voldsom og besværlig, og det generer afdelingen. Overlægen skriver et brev til Justitsministeriet og anmoder om et farlighedsdekret, og ministeren viser brevet til Retslægerådet, der synes, at overlægen er en meget fornuftig fyr, så derfor har han jo nok ret. Sørensen ender så på det mest lukkede sted, vi har i Danmark, nemlig Sikringen oppe i Nykøbing, og domstolen, der skal tage stilling til den anbringelse 5 dage senere, siger: Nå ja, når Retslægerådet mener, det er sådan, er det nok rigtigt; derfor gider vi i øvrigt ikke høre nogen vidner. Man foretager ikke en alternativ vurdering af Sørensen, og han ankommer nu til det mest lukkede sted i Danmark, hvor han kan ligge i op til flere år efter en sagsbehandling på omkring 1 døgn.

Er der noget som helst, hr. minister, i denne lov, der sikrer, at Sørensen ikke kommer i den situation?

Til gengæld har Larsen så været på Sikringen i 2 år, og fordi der er nogle rimelig gode forhold fysisk deroppe, har han det bedre og er motiveret for at komme videre. Det er lægen enig i, og derfor anmoder lægen Justitsministeriet om at ophæve farlighedsdekretet. Svaret kommer 3 måneder efter, og Larsens motivation er på lavpunktet.

Er der nogen som helst garanti for i denne lov, hr. minister, at den situation ikke opstår?

Jeg glæder mig til at høre ministerens svar på de her praktiske eksempler, der ikke er nogle, der er opdigtet hjemme ved mit skrivebord, men som rent faktisk er udtryk for fysiske situationer, der foregår i Danmark år 1998.

Jeg vil godt gætte på, at hvis ministeren vil svare klart og ærligt, vil svarene på disse spørgsmål være et nej. Denne lov ændrer intet i garantierne og retssikkerheden for de sindslidende. Denne lov er ikke ét eneste skridt på vejen hen imod, at én eneste af de situationer, jeg her har nævnt, vil blive bedre i fremtiden.

Svaret på spørgsmålene er: Nå nej, det var ting, vi ikke rigtig syntes, enten fordi systemet skulle fungere, eller fordi det var for tungt, eller fordi vi var bange for administrationen, eller fordi vi ikke rigtig brød os om at give de sindslidende de valgmuligheder og den retsgaranti, og så stemte vi det ned, bl.a. under andenbehandlingen forleden dag.

Svaret er: Nej, der er intet i denne lov, der gør, at den stigning i tvang i det psykiatriske system, som skete efter 1989, ikke fortsætter. Og så kan det godt være, at Sundhedsstyrelsens

reaktioner på denne lov skyldes – hvis Ekstra Bladet har ret – at de overhovedet ikke aner, at der er pålidelige tal. Jeg synes nu nok, at de så skulle begynde at grave lidt i arkiverne rundt omkring. Jeg kender i alt fald folketingsmedlemmer, der bestemt har pålidelige tal, der beviser, at tvangen er steget. Derfor er denne lov simpelt hen en lappelov. Denne lov har ikke taget fat i de grundlæggende problemer i det psykiatriske system, og derfor vil CD naturligvis stemme nej.

Den eneste glæde, der er ved den lov, er, at der er kommet en revisionsparagraf ind i den. For det gør da i det mindste, at man kan håbe på, at det Folketing, der skal tage stilling til en psykiatrilov på det tidspunkt, ser lidt anderledes ud. Vi så jo heldigvis en række partier – og tak for det – som begyndte at bakke op om en meget kritisk holdning til de her ting. Det kunne jo godt være, når man skal revidere denne her lov igen om nogle år, at der så er flere, der har meldt sig på banen.

Det sørgelige er jo bare, at de situationer, jeg her har nævnt i praksis, rent faktisk er nogle, der også opstår i de kommende fire år, og det vil sige, at man sidder her og ved, at problemerne ikke bliver løst. Men så må vi jo vente på, at vi måske i forbindelse med en revision kan komme igennem med nogle fornuftigere ting.

Men et rungende og klart nej tak til det her. Det er ikke godt nok, hr. minister.

Tove Fergo (V):

Jeg skal lige gøre opmærksom på fra starten, at jeg taler på egne vegne og ikke på Venstres vegne.

Jeg er medlem af to tilsyn, ét, der fører tilsyn med de indsatte i fængslernes beskæftigelse, og så er jeg medlem af Folketingets § 71-Tilsyn, der tager rundt og besøger de psykiatriske afdelinger for at se, hvordan de patienter, som bliver tvangsindlagt, egentlig har det, egentlig bliver behandlet.

Der er et forhold, der har slået mig og har rystet mig dybt, og det er, at når man bliver indsat og får en dom for en lovovertrædelse, ja, så har man i dette århundrede så at sige haft ret til at blive indsat i enecelle i fængslerne. Man har ret til 2 gange ½ times frisk luft hver dag. Man har ret til, at der bliver nedskrevet en behandlingsplan, en aktivitetsplan, en arbejdsplan, en beskæftigelsesplan.

Men når man kommer rundt – og det kan jeg så se, når jeg er rundt i fængslerne og i arresthusene, at sådan er det: Der er der de forhold for de indsatte, for de kriminelle i dette land. Men når jeg så kommer rundt på de psykiatriske afdelinger, og jeg har snart været på alle landets lukkede psykiatriske afdelinger, er det ganske andre forhold, der gør sig gældende. Der har patienterne ikke ret til enestue; de har ikke ret til at komme ud i frisk luft; de har ikke ret til en beskæftigelsesplan; de har ikke ret til at blive fulgt ud, hvis der ikke er personale til stede. Og hvis det er nødvendigt at bæltefiksure, at spænde en patient fast til sengen, ja, så har de heller ikke ret til, at der sidder en person hos dem og holder øje med dem og hjælper dem, hvis de skal på toilettet, eller hvis de pludselig kaster op.

Den lov, vi her ser, og som Folketinget i dag vedtager, giver ikke forbedrede forhold for disse mennesker. Samtidig sker der en indskrænkning i retssikkerheden for alle de mennesker, der bliver indlagt på psykiatriske afdelinger.

Og jeg vil fastholde det synspunkt, jeg gjorde gældende forleden dag under andenbehandlingen, at jeg mener, at lovforslagets § 3, stk. 6, direkte strider mod Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det kan ikke være rigtigt, at fordi man bliver indlagt på en psykiatrisk afdeling, kan afdelingens overlæge beslutte at udlevere alle mulige dybt personlige oplysninger om én til alle mulige forskellige instanser m.fl., som der står i loven. Det kan ikke være rigtigt, og jeg har bedt ministeren om at svare på spørgsmålet: Hvordan harmonerer det med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, hvor der står, at enhver har ret til respekt for sit privatliv og sit familieliv, sit hjem og sin korrespondance?

Jeg håber på, at ministeren kan svare på det i dag. Ellers har jeg stillet spørgsmålet som et skriftligt spørgsmål, og så må vi jo så se, hvad der bliver svaret.

Loven giver ingen forbedring for de psykiatriske patienter, desværre. Derfor må jeg som en undtagelse fra Venstres gruppe stemme imod denne lov.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Vi har jo haft en meget grundig debat om dette lovforslag, ikke alene mange gange her i salen, for lovforslaget har været førstebehandlet ikke

mindre end tre gange, og så havde vi tidligere på ugen en meget grundig andenbehandling.

Men der har også været øvrige drøftelser af dette lovforslag, både høringer i Landstingssalen og en høring i Folketingets Retsudvalg sidste sommer.

Det er altså et lovforslag, der har været gennemgået og været underlagt en meget, meget grundig behandling af Folketingets medlemmer; det vil jeg blot erindre om i disse tider, hvor man taler meget om, at tingene går for hurtigt her i Folketinget. Det er i hvert fald ikke noget, man kan beskylde dette lovforslags behandling for.

Hr. Peter Duetoft er meget engageret på det felt, og det har jeg fuld respekt for og anerkendelse af. Jeg synes blot, at det er ærgerligt, at hr. Peter Duetoft, som på mange måder taler de psykisk syges sag godt og har gjort det ikke bare her i Folketinget, men også i det amtsråd, hvor hr. Peter Duetoft har beskæftiget sig med psykiatri, vælger denne alt-eller-intet-politik, når han i øvrigt har både indsigt og et stort engagement i sagen.

Det er ærgerligt, at CD også denne gang på baggrund af den anbefaling, ordføreren har givet sit parti, også vælger ikke at ville stå bag psykiatriloven. Sådan var det i 1989, hvor hr. Peter Duetoft også fik overbevist CD om, at man ikke skulle stå bag loven, og sådan er det i år.

Det er ærgerligt, for vi har selvfølgelig brug for, at de partier, der er engageret på det her felt, også vil tage medansvar, også når der sker forbedringer. Og hr. Peter Duetoft må erkende, at denne lov fra sin første færd har haft til formål at være en lov, der regulerer det meget indgribende, som samfundet her gør over for psykisk syge mennesker, nemlig at frihedsberøve dem administrativt, at der skal der være nogle retssikkerhedsgarantier.

Det er det, som er lovens fundament. Det har det været hidtil, og det er det også i dag. Men regeringen har erkendt, at Folketinget her ligesom samfundet i øvrigt har fokuseret på betydelig mere end på selve de retssikkerhedsgarantier, der ligger, når man laver administrativ frihedsberøvelse, og mere har set på behandlingssiden, på patienternes behandling, det samlede behandlingsforløb både inden for sygehusvæsenet, og også over til det, der foregår i det ambulante system med den socialpsykiatriske indsats, der finder sted i primærkommunerne.

Det er det samlede forløb, der nu er i fokus, og ikke alene de retssikkerhedsmæssige garantier. Derfor har regeringen, derfor har statsministeren valgt også at tage konsekvensen af det og flytte loven her fra Justitsministeriet over til Sundhedsministeriet, og det vil ske efter vedtagelsen af lovforslaget i dag.

Jeg er sikker på, at vi er inde i en proces – det er vi her i Folketinget, det er man ude hos dem, der har det primære ansvar, nemlig amtskommunerne – hvor man i højere grad fokuserer på, hvordan behandlingsformer, hvordan behandlingsmiljøet samlet set kan bidrage til, at patientens behandling har en gennemgående bedre virkning.

Jeg er nemlig enig i det udgangspunkt, hr. Peter Duetoft har, at det er det samlede behandlingsforløb, der giver muligheden for, at man både kan reducere anvendelsen af tvang og have en bedre virkning af den indsats, som finder sted i det lukkede sygehussystem; der skal være den opfølgning, der skal være den sikkerhed for, at ingen patient falder igennem vores sikkerhedsnet, heller ikke når det drejer sig om syge mennesker, der har en sindslidelse.

Loven her er et gennembrud for en tanke, som også har været en blomst, der er vokset i CD's have. Den tidligere sundhedsminister fra CD, fru Yvonne Herløv Andersen, var den, der i forbindelse med lovens forberedelse trak forslaget frem om, at der skulle være udskrivningsaftaler. Det har vi så undervejs behandlet, sådan at vi opererer med udskrivningsaftaler dér, hvor man som overlæge kan lave en aftale med patienten, når denne udskrives fra det lukkede sygehussystem og skal overgå til åbne behandlingstilbud, der finder sted uden for sygehusvæsenet.

Det har vi suppleret med, at der også nu er koordinationsplaner for dem, der ikke vedkender sig, at de har et fortsat behandlingsbehov, således at der er en myndighedsforpligtelse til at tage sig af også de patienter, der ikke vedkender sig, at de har et behandlingsbehov.

Det er et gennembrud, vil jeg sige til hr. Peter Duetoft. Det er et gennembrud fra en tidligere CD-minister. Jeg synes, det er brandærgerligt, at det ikke har kunnet føre CD frem til at ville stå bag loven her i dag.

Hr. Peter Duetoft nævnte en lang række eksempler fra virkelighedens verden, fra dagligdagen ude i behandlingssystemet over for de sindslidende, og sådan kan man nemt ved at trække de eksempler frem få alle andre menne-

sker til at se ud som mennesker, der ikke er ansvarlige, folk, der ikke vil tage et ordentligt hensyn til psykisk syge mennesker.

Det er nu ikke tilfældet, og jeg synes, hr. Peter Duetoft begår en fejl ved at trække de eksempler frem og ved at ville udstille det store flertal her i Folketinget som mennesker, der ikke er optaget af de sindslidendes situation. Det er vi, det er regeringen, det er baggrunden for, at regeringen har indgået en aftale med Amtrådsforeningen, der skal sikre en kraftig udbygning og forbedring af behandlingstilbudene ude hos dem, der har ansvaret.

Jeg tror ikke, der tidligere har fundet så mange forbedringer sted inden for psykiatrien, som det er tilfældet i de seneste år, og det sker i et samspil mellem den ansvarlige regering og dem, der har det driftsmæssige ansvar, nemlig amtsrådene.

Men jeg er glad for den store arbejdsindsats, mange af Tingets medlemmer har lagt i, at loven også denne gang vil samle et stort, bredt flertal i Folketinget. Det fortjener ikke mindst også de, der arbejder med psykiatrien, for vi må ikke komme dertil, hvor vi går i gang med at mistænke de medarbejdere inden for den amtslige sektor, der lægger en kolossal menneskelig og arbejdsmæssig indsats ind i at skabe de bedst tænkelige rammer for de psykisk syge.

Derfor er jeg glad for, at der er et meget stort flertal, der anerkender den arbejdsindsats, der finder sted, også på disse arbejdspladser i den offentlige sektor.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Ganske kort vil jeg gerne sige, at jeg som medlem af CD's folketingsgruppe og § 71-tilsynet skal fortælle ministeren, at hr. Peter Duetoft ikke har haft nogen besværligheder med at overtale CD's folketingsgruppe. Jeg synes, der i ministerens udlægning lå en idé om, at hr. Peter Duetoft skulle stå alene, at han havde vredet armene om på sin gruppe. Det kan jeg garantere helt sikkert for at han ikke har.

Der er en anden ting, som jeg også gerne vil sige til ministeren i denne sammenhæng, når man taler om Folketingets bevågenhed i forhold til psykisk syge. På et tidspunkt afsatte man 25 mio. kr. til disse støtteforanstaltninger, som skulle til over for psykisk syge ude i kommunerne. Dér, hvor jeg kommer fra, betyder det for to kommuners vedkommende, selv om de er

små, mellem 50.000 og 60.000 kr. om året. Det når vi ikke langt med, hvis vi skal kunne modtage folk, når de kommer ud fra systemet.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Det var for sølle, hr. minister. Jeg vil godt sige, at jeg har aldrig mistænkt og mistænker ikke folk i andre partier for ikke at ville de sindslidende det vel. Jeg har været en af dem, der har været hovedtalsmændene for, at jo bredere vi kan få denne sag løst, jo bedre.

Men justitsministeren må vel være enig med mig i, at så længe der er enkeltteksempler, som man dog ikke kan regulere, ikke atypiske enkeltteksempler, men enkeltteksempler med nogle generelle problemer i sig, har enhver lov det problem, at den ikke er god nok. Sådan er vel alle dele inden for Justitsministeriets område, at det er de enkelte teksemplerne, man skal måle, om en lov virker.

Jeg fik ikke ministerens svar på et eneste af de spørgsmål, jeg stillede, men det er, fordi jeg kender svaret, jeg ved jo, at ministeren må indrømme, at ingen af de enkeltteksempler, jeg kommer med, og som ikke er alenestående, bliver løst ved den her lov.

Og så må jeg sige, at det er vel et folketingsmedlems pligt, at hvis man ikke mener, en lov er god nok og den ikke kan løse de problemer, der rent faktisk er, så stemmer man imod den, og det gør jeg også.

Jeg vil gerne lige have lov til til sidst at stille et spørgsmål til sundhedsministeren, som jeg så var i salen før. Jeg vil godt lige bede om sundhedsministerens vurdering af, hvorfor Sundhedsstyrelsen kan sige, at man ikke kender nogen pålidelige tal om stigningen i tvang. Vi har bl.a. psykiatrilovsundersøgelsen, som viser, at der er en stigning. Jeg synes, at det ville være rart at få at vide, hvorfor Sundhedsstyrelsen kan svare en journalist sådan, som de øjensynlig har gjort ifølge Ekstra Bladet i dag.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Hr. Peter Duetoft ved godt, at det ikke var af mangel på respekt over for den række af dagligdags spørgsmål, som jo er alvorlige, fra den psykiatriske verden. Når jeg ikke svarer på dem, var det ikke af mangel på respekt. Det var, fordi vi tidligere på ugen havde en meget lang andenbehandling, hvor de også indgik – også for ikke at tage hele andenbehandlingen igen.

Men jeg vil sige til hr. Duetoft, at når hr. Duetoft har det udgangspunkt, at der er tale om en stigning i tvangsansværelsen inden for psykiatrien, er det ikke et synspunkt, hr. Peter Duetoft står alene med, for det var jo det, der var resultatet også af den videnskabelige undersøgelse, der lå forud for lovforslagets fremsættelse her, den store, videnskabelige psykiatriundersøgelse, og der har hr. Peter Duetoft ret: Den gav også det billede, at der var tale om en stigning i tvangsansværelsen.

Når hr. Peter Duetoft så spørger, om det er et udtryk for, at der er flere personer, der bliver udsat for tvang i psykiatrien, må jeg svare, at så er det nok dér, Sundhedsstyrelsen har sværet ved at vise noget om det, for der er ikke tale om, man har en opgørelse fra personrelaterede tvangsprotokoller, om det her er flere personer, det går ud over, eller om der bliver anvendt tvang i større omfang over for den samme personkreds.

Men helt enig er regeringen med hr. Peter Duetoft i, at vi gennem det at forbedre de fysiske rammer, de personalemæssige og uddannelsesmæssige forhold for personalet, igennem det, at patienterne også kan komme udenfor, også selv om man er på et lukket sygehus, komme udenfor i form af adgang til arealer eller det at få ledsaget udgang, at det samlet set kan være med til at forbedre forholdene for patienterne, behandlingsforholdene, men i øvrigt også være med til at reducere tvangsansværelsen. Det er vi enige i. Det er baggrunden for den § 2, der er kommet ind i loven.

Så har vi valgt – og det hænger sammen med det, som CD i øvrigt respekterer på alle andre udgiftsområder – at når vi påfører amterne eller primærkommunerne nye udgifter, foregår det i forhandling, og hvis det ikke foregår efter forhandling, så foregår det efter et såkaldt DUT-princip, altså det udvidede totalbalanceprincip. Det skal jeg ikke belære hr. Peter Duetoft om. Det ved hr. Peter Duetoft alt om som formand for Finansudvalget.

Derfor er der det at sige til hr. Peter Duetofts beskrivelser: Vi er enige om målene, når det drejer sig om udvikling af psykiatrien. Vi er uenige om valget af midlerne. Vi vil forhandlingens vej fra regeringens side, for ellers vil det være alt for nemt for amtsrådene bare at læne sig tilbage med korslagte arme og sige, at nu er det regeringens eneansvar.

På nogle af de områder, som hr. Peter Duetoft stillede spørgsmål om, vil jeg sige om det

med nedlæggelse af farlighedsdekret, at det godt kunne lyde, når man hører hr. Peter Duetofts beskrivelse, som noget, der bliver anvendt ofte, noget, der foregår sådan meget hurtigt, noget, der kan tages stilling til fra den ene dag til den anden.

Det er det ikke, og det ved hr. Peter Duetoft godt, for med de retssikkerhedsgarantier, vi har her, er det et meget alvorligt indgreb, der finder sted. Der skal være tale om virkelig farlige mennesker, og for at man skal nedlægge et farlighedsdekret, skal der altså være en indstilling fra den pågældende overlæge på den afdeling, hvor patienten er, der går til Justitsministeriet. Den skal så sendes over i Retslægerådet, Retslægerådet skal sagsbehandle; dér har man mulighed for at indhente supplerende oplysninger, både hos afdelingen eller hos andre, der har forstand på netop den problemstilling, der knytter sig til dette farlighedsdekret, der ønskes nedlagt her. Der er domstolsprøvelse efterfølgende af sagen, derfor er det alvorligt, og derfor nedlægges der heller ikke mange farlighedsdekreter.

Derfor er vores afdeling oppe på Sikringsanstalten Nykøbing Sjælland også en lille afdeling, og jeg har selv besøgt den. Jeg synes, at de mennesker deroppe gør et stort arbejde også over for en lille gruppe af vores psykiatriske patienter, som udvikler sig til at være farlige for sig selv eller også for deres omgivelser.

Når et farlighedsdekret skal ophæves, er det rigtigt, at hr. Duetoft kan finde eksempler på, at det kan tage tid, men det hænger sammen med, at skal jeg som justitsminister – og dem, der har været før mig – også tage ansvaret for ophævelse af et farlighedsdekret, skal man altså være helt sikker på, at grundlaget er til stede.

Jeg skal ikke nævne navne på nogen konkrete sager, men jeg er sikker på, at hvis jeg dér havde bidraget til ophævelse af et farlighedsdekret, der havde ført til, at nogle af de pågældende havde begået alvorlig, personfarlig kriminalitet, så havde jeg haft et problem – så havde jeg skullet stå og forsvare det i fjernsynet, og så havde jeg skullet stå i samråd – hvis man ophævede et farlighedsdekret, uden at der var foretaget en meget grundig vurdering af spørgsmålet.

Hvis hr. Peter Duetoft vil frem til, at et farlighedsdekret skal ophæves inden for nogle meget snævre tidsfrister, kan jeg godt sige til hr. Peter Duetoft, hvad svaret bliver i fremtiden: Det bliver et nej, for der er ingen justitsminister,

der vil tage ansvaret, hvis sagen skal afgøres inden for nogle meget snævre tidsfrister, hvor man ikke har haft mulighed for grundigt at undersøge forholdene.

Derfor er jeg ikke enig i hr. Peter Duetofts beskrivelse. Derfor mener jeg, at hr. Peter Duetoft her begår en fejl, hvis han vil varetage patienternes retssikkerhed, fordi myndighederne så alene vil reagere ud fra, hvad der kan sikre den til enhver tid siddende justitsminister: med at sige nej.

Jeg håber, hr. Peter Duetoft kan se lidt af logikken i det her; jeg ønsker ikke nogen polemik, jeg ønsker at nå frem til nogle fælles forståelser, også med hr. Peter Duetoft, som jeg faktisk har forsøgt langt hen ad vejen i denne sag.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg har i hvert fald forstået, at justitsministerens velfærd er vigtigere end patienternes velfærd.

Jeg vil godt spørge ministeren: Er det ikke korrekt, at Justitsministeriet bruger omkring et døgn fra anmodning om farlighedsdekret til det tidspunkt, man udsteder det? Og er det ikke rigtigt, at det tager flere måneder at få det ophævet igen?

Jeg går ud fra, at undersøgelsen omkring det at lave et farlighedsdekret rent faktisk er lige så omhyggelig, som når det ophæves. Og læg mærke til, hr. minister, det, jeg taler om, er, når overlægen oppe på Nykøbing rent faktisk anmoder om ophævelse. Jeg taler ikke om de situationer, hvor patienterne selv ønsker det.

Noget andet, jeg godt vil sige til ministeren, er, at jeg undrer mig lidt over det dér med DUT. For det første kan man diskutere meget, om det i virkeligheden ikke var det, der stod i 1989-loven, som vi nu bare pinder ud, og dermed er der ikke pålagt amterne noget nyt; de er bare blevet pålagt noget, de åbenbart ikke har gidet læse i 1989.

Men derudover må jeg sige, at der er da en lang række af de forslag og de situationer, jeg nævner i dag, der ikke har noget med DUT at gøre. Hvorfor skulle den her tidsfrist have noget med DUT at gøre? Hvorfor skulle kampen mod skjult tvang have noget med DUT at gøre? Altså jeg undrer mig over, at man falder tilbage i en system-penge-diskussion i stedet for faktisk at se, om man kan gøre noget for retssikkerheden for de sindslidende, og jeg

synes ikke, det klæder en justitsminister, selv om jeg ellers normalt har stor respekt for ham.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 89 stemmer (S, V, KF, SF, RV, EL, FP og KRF) mod 13 (DF, CD og fru Tove Fergo (V)).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Tredje behandling af lovforslag nr. L 42: Forslag til lov om indendørs hold af drægtige søer og gylte.

Af justitsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 1/4 98. Første behandling 14/4 98. Betænkning 11/6 98. Anden behandling 16/6 98).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 100 stemmer (S, V, KF, SF, DF, CD, RV, FP og KRF) mod 3 (EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 61: Forslag til lov om ændring af lov om forbud mod ophold i bestemte ejendomme. (Ophævelse af lovens revisionsbestemmelse).

Af justitsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 15/4 98. Første behandling 22/4 98. Betænkning 11/6 98. Anden behandling 16/6 98).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 88 stemmer (S, V, KF, DF, CD, RV, FP og KRF) mod 3 (EL); 10 (SF) stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Tredje behandling af lovforslag nr. L 43: Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

Af justitsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 1/4 98. Første behandling 14/4 98. Betænkning 4/6 98. Anden behandling 16/6 98).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 94 stemmer (S, V, KF, SF, CD, RV, EL og KRF) mod 10 (DF og FP).